

HET WITTE HERT

Hij bewaarde de
geheimen van het dorp.
Welk geheim werd
zijn dood?

Bedenker van de hitserie *Broadchurch*

CHRIS CHIBNALL

THRILLER

Chris Chibnall

Het witte hert

1

Het was donker toen Ewan terugreed naar huis.

Hij voelde de vertrouwde opluchting toen hij langs het bord reed waarop Dorset stond aangegeven. Ewan had zich nooit echt thuis gevoeld in Devon. Terwijl zijn auto grommend over de lege, maanverlichte weg reed, moest hij zich inspannen om zich te concentreren op wat zich voor hem bevond in plaats van op de plek waar hij net was geweest.

Denk aan positieve dingen, hield hij zichzelf voor. Met een beetje mazzel was er thuis nog wat van die niet al te vieze lasagne van gisteren over. Misschien kon hij een fles koude cider vinden die hij erbij kon drinken. Een traktatie om twee uur 's nachts.

Hoe hij ook probeerde zich op de weg te concentreren, hij bleef het beeld voor zich zien van zijn grappige, verbluffend mooie moeder die in de bloei van haar leven door de keuken dartelde en hem aan het lachen maakte terwijl hij met een bord half opgegeten vissticks aan tafel zat. De vrouw bij wie hij net op bezoek was geweest, leek daar in de verste verte niet meer op. Een restant dat volledig afhankelijk was van de zorg van anderen. Ewan krabde in zijn baard en probeerde het schuldgevoel weg te wrijven dat even de kop opstak.

Wees meer als de hond, hield hij zichzelf voor. *De hond leeft in het hier en nu, is alleen maar bedacht op wat er op dit moment gebeurt. Op die manier kun je het aan.* (Wanneer Ewan de volgende dag thuis is deelt hij die gedachte met zijn vrouw, die zegt: 'De hond schijnt in de tuin. Ga je dat dan ook doen?' En ze richt zich weer op eBay.)

Terwijl de auto moeizaam de heuvel op reed, keek Ewan naar de glinsterende kustlijn onder zich. Dit was altijd het beste deel van de

reis, of het nu licht was of donker. Nu, even na middernacht op een avond in september, was de wereld van hem alleen.

Hij ademde uit, op de manier die hij met de mindfulnessapp had geleerd die hij al lang geleden had verwijderd, terwijl hij genoot van het uitzicht over het pikzwarte water dat bespikkeld was met diamantjes van maanlicht. De bocht in de baai aan zijn rechterhand.

Zijn ogen gingen terug naar de weg, een onverwachte steek van paniek...

... er ligt iets midden op de weg...

... je gaat ertegenaan botsen!...

Hij zwenkte opzij...

Raakte de macht over het stuur kwijt...

Ging boven op de rem staan...

Kwam schokkend tot stilstand.

Haal adem.

De carrosserie protesteerde tikkend en krakend tegen de noodstop. De motor was afgeslagen door zijn roekeloze manoeuvre.

Ewan ging na of hij gewond was. De golf adrenaline ebde weg.

Zijn eerste gedachte was: misschien is het een hert.

Zijn tweede, toen hij door de voorruit keek: dat is geen hert.

Ewan drukte met een trillende vinger de knop van de alarmlichten in.

Hij stapte uit en liep aarzelend in de richting van de roerloze gestalte in het midden van de lege A35. Het drong niet tot hem door dat hij het portier had laten openstaan, hij hoorde niet dat het waarschuwingssignaal klonk om de afwezige bestuurder ertoe te bewegen het dicht te doen. Ewan zag niet dat de knipperlichten de donkere nacht met tussenpozen oranje kleurden. Hij was te zeer afgeleid door het voorwerp dat zich voor hem bevond.

Terwijl hij dichterbij kwam, had hij even het gevoel alsof hij daar in de nacht van bovenaf op zichzelf neerkeek. Een kleine, eenzame gestalte in een reusachtig vergezicht. De geur van gras en zeezout kietelde zijn neusgaten. De nachtelijke stilte was oorverdovend.

Ewan naderde het voorwerp, dat op de twee rijstroken van de weg was geplaatst. Hij had het niet geraakt. Heel even was hij opgelucht, maar dat gevoel verdween onmiddellijk toen hij besepte wat het voorwerp was.

Geen hert.

Een dood lichaam.

Een dode man. Een dode volwassen man.

Hij zat rechtop op een houten stoel met een hoge rugleuning. Hij was eraan vastgebonden. Hij leek naakt te zijn; de onderste helft van zijn lichaam zat in een oude juten zak die om zijn middel was gebonden.

Hier achtergelaten. Alsof hij – *het, het lichaam; jesus christus, een lijk* – daar doelbewust was neergezet. De stoel midden op de witte strepen op het wegdek...

Geënsceneerd.

Maar de manier waarop het lichaam aan de stoel was vastgemaakt, was niet het meest angstaanjagend.

Dat was het reusachtige hertengewei dat op het hoofd was bevestigd.

Intuïtief stak Ewan zijn hand uit om het aan te raken, maar toen realiseerde hij zich dat hij dat waarschijnlijk beter niet kon doen. Hij trok zijn hand terug.

Ewan haalde zijn telefoon uit zijn zak. Hij aarzelde. Moest hij hiervoor het alarmnummer bellen? Voor een ambulance was het nu al te laat.

Hij deed het toch maar en zei tegen de centralist dat hij waarschijnlijk de politie moest hebben.